

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **Nejvyšší státní zástupce,** se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 9. 2010, č. j. 11280-7/2010-ERU, a ze dne 10. 12. 2010, č. j. 14146-9/2010-ERU, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **FVE 45 s.r.o.**, se sídlem Vídeňská 546/55, Brno, zast. Mgr. Martinem Dolečkem, advokátem se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2016, č. j. 62 A 78/2013 - 738,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků ani osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Osobě zúčastněné na řízení **se vrací** zaplacený soudní poplatek za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši **1 000 Kč**, který jí bude vrácen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení výroku I v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2010, č. j. 14146-9/2010-ERU, jímž bylo rozhodnuto o změně licence č. 111016583 k výrobě elektřiny ve fotovoltaické elektrárně. Výrokem II. krajský soud jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 9. 2010,

č. j. 11280-7/2010-ERU, jímž byla výše zmíněná licence k výrobě elektřiny právní předchůdkyni stěžovatelky společnosti FVE 9 s. r. o., se sídlem Vídeňská 546/55, Brno, IČO: 283 38 596 (dále jen „FVE 9“) udělena. FVE 9 byla vymazaná z obchodního rejstříku ke dni 10. 11. 2014. Výrok II. nebyl kasační stížností napaden.
[2] Po zániku společnosti FVE 9 sloučením na základě fúze se společností FVE 1 s. r. o., se sídlem Vídeňská 546/55, Brno, IČO: 282 74 814 (dále jen „FVE 1“), jako nástupnickou společností, bylo v řízení pokračováno se společností FVE 1 jako s osobou zúčastněnou na řízení. Později došlo i k jejímu zániku v důsledku fúze sloučením s nástupnickou společností FVE 45 s.r.o., se sídlem Vídeňská 546/5, Brno, IČO: 292 17 300, ke dni 15. 9. 2015. Rovněž společnost FVE 45 měla v řízení před krajským soudem postavení osoby zúčastněné na řízení, v nynějším řízení vystupuje v pozici stěžovatelky.

[3] Na základě licence vzniklo společnosti FVE 9 oprávnění k výrobě elektřiny od 29. 9. 2010 na dobu 25 let. Rozsah podnikání na základě licence byl vymezen celkovým instalovaným výkonem 1,363 MW, provozovna byla vymezena jako „FVE Stálky, 671 06 Stálky, Stálky, okres Znojmo, kraj Jihomoravský.“ Na základě žádosti o změnu licence doručené žalovanému dne 18. 11. 2010 pak žalovaný rozhodl o změně této licence v rozsahu výkonu tak, že nově celkový instalovaný výkon provozovny byl 4,003 MW (rozšířeno o část B FVE Stálky).

[4] Žalobce napadl obě rozhodnutí žalovaného žalobou podle § 66 odst. 2 s. ř. s., jelikož k tomu shledal závažný veřejný zájem. Krajský soud rozsudkem ze dne 13. 1. 2015, č. j. 62 A 78/2013 – 525, žalobu zamítl. Žalobce napadl tento rozsudek kasační stížností, jíž Nejvyšší správní soud vyhověl (viz rozsudek ze dne 3. 12. 2015, č. j. 9 As 19/2015 – 141), a proto se krajský soud musel touto věcí zabývat znovu.

[5] V rekapitulační části tohoto rozsudku se vzhledem k uvedenému bude soud zabývat pouze vybranými částmi napadeného rozsudku, které jsou pro aktuální kasační řízení relevantní.

[6] Krajský soud se v první řadě zabýval tím, zda jsou splněny podmínky řízení a v rámci této části mimo jiné konstatoval, že rozhodnutí o udělení licence a její změně založila nejen právo provozovat podnikání v energetice, ale i právo na podporu výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů v určené výši. Některé účinky rozhodnutí tak přetrvávají. Zánikem licence podle § 10 odst. 1 písm. b) zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění účinném v posuzované době (dále jen „energetický zákon“), tedy nedošlo k zániku rozhodnutí, kterým byla tato licence udělena. Předmět soudního řízení správního zůstává nezměněn; i nadále jím je přezkum rozhodnutí žalovaného o udělení a změně licence.

[7] Důvodem pro zrušení rozhodnutí o změně licence byl nedostatek skutkových důvodů týkajících se prokázání bezpečnosti energetického zařízení části B FVE Stálky. Žalovanému nebylo prokázáno splnění podmínek technické způsobilosti ve smyslu § 5 odst. 3 energetického zákona ve spojení s § 9 písm. a) vyhlášky č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích. Jde zejména o revizní zprávu, která má prokazovat bezpečnost zařízení fotovoltaické elektrárny.

[8] K objasnění rozporů provedl soud dokazování – listinami ze správních spisů stavebního úřadu, úředními záznamy o podaném vysvětlení panem P. F. ze dne 26. 1. 2015 a 25. 6. 2015, úředními záznamy o podaném vysvětlení panem C. P. ze dne 9. 3. 2015 a 18. 6. 2015, úředním záznamem o podaném vysvětlení panem P. V. ze dne 20. 5. 2015, úředním záznamem o podaném vysvětlení panem B. B. ze dne 12. 1. 2016, úředními záznamy o podaném vysvětlení panem J. V. ze dne 15. 5. 2015 a 10. 12. 2015, úředním záznamem o podaném vysvětlení panem F. K. ze dne 9. 4. 2015, úředními záznamy o podaném vysvětlení panem J. H. ze dne 20. 5. 2015 a 10. 12. 2015, listinami Komerční banky, a. s. k čerpání úvěru společností FVE 9, svědeckými výpověďmi P. F., M. Z. a M. M. Na základě provedeného dokazování dospěl soud k závěru, že obsah revizní zprávy předložené žalovanému v licenčním řízení byl zcela znevěrohodněn.

[9] Soud zjistil, že revizní technik P. F. popsal ve svých třech revizních zprávách údajně kompletně dokončené energetické zařízení FVE Stálky B pokaždé jinak. V případě dvou verzí revizní zprávy č. 45/F/10 na FVE Stálky B (jednak určené žalovanému a jednak stavebnímu úřadu k povolení zkušebního provozu), je nepochybně vždy popisováno revidované zařízení části B FVE Stálky odlišným způsobem, a to co do počtu a složení fotovoltaických panelů a co do celkového výkonu. Z dokazování k různým verzím popisu FVE Stálky B vyplynulo pouze to, že po provedení revize někdo upozornil revizního technika na početní chybu v panelech, a ten proto zprávu č. 45/F/10 opravil. K existenci revizní zprávy č. 10/F/11 revizní technik uvedl, že ji vyhotovil bez provedení revizní prohlídky. Při tom zdůraznil, že pokud došlo později ke změně a doplnění dalších FVE panelů, byla by nutná další revizní prohlídka, kterou však po něm již nikdo nepožadoval. S ohledem na výše uvedené nemůže revizní zpráva č. 45/F/10, předložená žalovanému, představovat věrohodný dokument prokazující bezpečnost a celkový instalovaný výkon energetického zařízení.

[10] Dokazováním u jednání dále vyvstaly pochybnosti ohledně stavu dokončenosti části B FVE Stálky v době probíhající revize, a to z protokolu stavebního úřadu, sp. zn. SÚ-187/10-CP, č.j. VRAND1653/2010, ze dne 25. 11. 2010 (dále jen „protokol ze dne 25. 11. 2010“). V době prohlídky stavebního úřadu dne 25. 11. 2010, tedy po provedení revizní prohlídky revizním technikem P. F., který dne 23. 11. 2010 konstatoval bezpečnost energetického zařízení, které mělo být dokončeno, teprve probíhalo osazování technologie FVE Stálky část B. Protokol ze dne 25. 11. 2010 podepsal zástupce osoby zúčastněné na řízení, aniž by vůči obsahu protokolu vznesl jakékoli námitky. Zjištěné skutečnosti byly podpořeny i dalšími provedenými důkazy (vysvětlení P. V., C. P., F. K. či J. H.).

[11] Provedené dokazování tak dle soudu zcela zamlžuje to, zda, kdy a jak byla dokončená část B FVE Stálky skutečně z hlediska bezpečnosti revidována. Revizní zpráva č. 45/F/10 předložená žalovanému v licenčním řízení tuto skutečnost s ohledem na provedené dokazování, osvědčovat nemůže. Žádná z listin, které ke stavu bezpečnosti FVE Stálky části B předložila stěžovatelka v řízení před krajským soudem, pak není listinou, jež by věrohodně osvědčovala bezpečnost dokončené části B FVE Stálky. Tyto listiny představují názory jiných subjektů, vyslovené *ex post*, neplyne z nich, zda byla část B FVE Stálky jako celek revidována z hlediska bezpečnosti.

[12] Žalobce v žalobě namítal i to, že stěžovatelka nijak nedoložila bezpečnost energetického zařízení ve vztahu k jeho „VN“ části. Soud k tomu uvedl, že žalovanému zjevně pro vydání změnového rozhodnutí co do celkového instalovaného výkonu postačila revizní zpráva na nízkonapěťovou část FVE Stálky B a původní revizní zpráva na část A, vyhotovená dříve, než došlo k jejímu propojení s kompletně dokončenou částí B. Zhodnotil, že stěžovatelka nebyla v dobré víře, když žalovanému postačilo výše uvedené, neboť ji k doložení dalších revizních zpráv nevyzval. Uložil proto žalovanému, aby se v dalším řízení otázkou propojení části A a B v jeden celek, jeho umístěním a jeho bezpečností zabýval.

[13] Závěrem soud uvedl, že stěžovatelka si musela být vědoma toho, že několik dnů po proběhnuté revizi podepsala bez námitek protokol ze dne 25. 11. 2010, který konstatoval, že FV panely ještě nejsou kompletně zapojeny a probíhá jejich osazování. Dále, sama osoba zúčastněná na řízení předložila revizní zprávu č. 45/F/10 ve dvou různých verzích, popisujících složení energetického zařízení části B FVE Stálky pokaždé jinak. S ohledem na výše uvedené se tak ohledně obsahu revizní zprávy a způsobu provedení revizní prohlídky nemůže dovolávat své dobré víry ve správnost a pravdivost listiny, kterou žalovanému v licenčním řízení předložila.

II. Obsah kasační stížnosti a dalších navazujících podání

[14] Proti výroku I. rozsudku krajského soudu brojí stěžovatelka kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.

[15] V první řadě namítá, že přestože došlo v průběhu řízení ke změně v osobě zúčastněné na řízení, krajský soud žalobu neodmítl. Neztotožňuje se s názorem, podle nějž zánik licence nemá vliv na existenci napadených rozhodnutí žalovaného, a tedy předmět řízení a přezkum zůstal nezměněn. To navíc vzhledem ke změně právní úpravy energetického zákona s účinností od 1. ledna 2016, podle nějž soudy mohou rozhodovat již jen o zrušení licence a nikoli o zrušení rozhodnutí o udělení licence.

[16] Rozsudek jako takový shledává stěžovatelka vadným z několika důvodů.

[17] První vytýkanou vadou je nepodložené a nezákonné přenesení důkazního břemene z žalobce na žalovaného, resp. stěžovatelku. Soud sice uvedl, že vychází z presumované správnosti žalobou napadeného rozhodnutí a je tedy na žalobci, aby zpochybnil napadené správní rozhodnutí, na druhou stranu toto pravidlo nerespektoval a v několika případech přičítá pochybnosti a nejasnosti k tíži stěžovatelky. Pokud by soud postupoval řádně a aplikoval na řízení deklarované principy, musel by konstatovat, že žalobce presumovanou správnost napadeného rozhodnutí nevyvrátil a žalobu by musel zamítnout v plném rozsahu.

[18] Další výtkou je, že se soud vůbec neměl zabývat tvrzenými vadami revizní zprávy revizního technika P. F. Námitka, že revizní zpráva ze dne 23. 11. 2010, č. j. 45/F/10 není řádnou revizí, totiž nebyla v rámci koncentrační lhůty v žalobních bodech vůbec uplatněna. Z žaloby v této souvislosti plyne jediná námitka, a to že oproti této zprávě některé další dokumenty mají dokládat jiné osazení panelů apod., tedy že mělo mezi

vyhotovením revizní zprávy a dobou vydání rozhodnutí o změně dojít k podstatné faktické změně na výrobně Stálky B. Svým postupem tak krajský soud nepřípustně nahradil aktivitu žalobce.

[19] Další kasační námitka konstatuje, že soud provedl nepřípustné důkazy. Založil napadený rozsudek na sérii úředních záznamů o podaném vysvětlení opatřených policejním orgánem v trestním řízení, což je dle stěžovatelky nepřípustné již s ohledem na jejich omezenou použitelnost v samotném trestním řízení. Má dále za to, že tato trestní řízení slouží výlučně k zajištění podpory žalobci pro jeho postupy v soudních řízeních správních. To dovozuje například z okolností výslechu M. Z., který jen několik dní po předvolání na jednání soudu byl vyzván policejními orgány k podání vysvětlení v otázkách, v nichž měl vypovídat před soudem. Již v řízení před krajským soudem brojila proti použití důkazů z trestního řízení, protože žalobce z trestního spisu evidentně vybíral pouze argumenty a podklady sloužící v jeho prospěch. Navrhla proto připojení celého trestního spisu. Soud však k jejím námitkám proti použití úředních záznamů nepřihlédl a její důkazní návrhy zamítl. Tento procesní postup soud nijak relevantně neodůvodnil. Uvedl, že v řízení vycházel z presumpce správnosti napadeného rozhodnutí žalovaného, tedy žalobce chápal jako osobu nesoucí břemeno tvrzení a břemeno důkazní, a proto považoval za správné a odpovídající své procesní roli, že z trestního spisu připustil důkaz pouze listinami navrženými žalobcem, nikoliv však již listinami navrženými stěžovatelkou. Takové odůvodnění odporuje rovnosti stran a je nesrozumitelné, tedy nepřezkoumatelné. Soud po žalobci nepožadoval, aby prokázal, že revizní zpráva je správná, ale naopak z žalobcem tvrzených pochybností vyvodil, že již samotná existence pochybností představuje důvod ke zrušení rozhodnutí o změně licence. Další s tím související vada spočívá v tom, že soud nerespektoval § 75 odst. 1 s. ř. s. a na podporu svých argumentačních závěrů použil i události nastalé po 10. 12. 2010, tedy po vydání rozhodnutí o změně (např. provedení úředních záznamů, které se obsahově vztahují k období konce prosince 2010 a lednu 2011, nebo žádosti o čerpání úvěru z prosince 2010 či revizní zprávu č. 10/F/11 ze dne 16. 3. 2011).

[20] Za zcela stěžejní označila stěžovatelka pochybení soudu ve vztahu k rozporům vyplývajícím z provedených důkazů, na nichž soud založil napadený rozsudek a s nimiž se přes její výhrady nijak nevypořádal. Nesrovnalosti se objevují ve správním spisu předloženém stavebním úřadem prostřednictvím žalobce, který měl obsahovat dvě revizní zprávy ze dne 26. 11. 2010, namísto toho obsahoval revizní zprávu ze dne 16. 3. 2011, která do spisu musela být vložena dodatečně, jelikož spis je ukončen ke dni 29. 11. 2010, a ze dne 24. 11. 2010 (stavební úřad při tom v rozhodnutí o povolení zkušebního provozu odkázal na revizní zprávu ze dne 23. 11. 2010). Obsah tohoto spisu tedy přes námitky prokázán nebyl, a z rozporných listin nelze dovozovat ve vztahu k řádnosti revizní zprávy z licenčního řízení žádné závěry. Vzhledem k tomu, že se soud těmito okolnostmi nezabýval, pouze konstatoval, že se jedná o „ničím nepodložené spekulace“, je jeho rozsudek nepřezkoumatelný.

[21] Dalším důkazem, na němž soud založil napadený rozsudek, je protokol ze dne 25. 11. 2010. Z jeho obsahu soud dovodil, že ke dni 25. 11. 2010 nebyla instalace výrobny Stálky B dokončena. V řízení ovšem nebylo zjištěno, že by Bc. P., který protokol sepsal, skutečně navštívil instalaci Stálky B, protokol totiž primárně dopadá na část Stálky A.

Protokol byl navíc vyhotoven tzv. od stolu, předtištěn a na místě rukou doplněn, přičemž předtištěný text protokolu o nedokončení lokality B nezachycuje stav na místě dne 25. 11. 2010. Protokol měl za FVE 9 podepsat Ing. F., který byl ovšem zástupcem zhotovitele (společnosti FVK Global a.s.), úkonu se tedy nezúčastnil objednatel, ale jeho smluvní partner, tedy společnost FVK Global a.s.. Bc. P. měl navíc dle protokolu k dispozici revize zařízení, dle úředního záznamu o podání vysvětlení ze dne 9. 3. 2015 byla však revize doložena až se žádostí o povolení zkušebního provozu, dne 26. 11. 2010.

[22] Stěžovatelka dále poukazuje i na rozpory vyvolané úředními záznamy o podaných vysvětleních Bc. P. (např. dle vysvětlení ze dne 9. 3. 2015 měl naposledy navštívit Stálky v září 2010 a potom až v roce 2011, ovšem dle protokolu o úkonu tam musel být i v listopadu 2010, nebo dle rozhodnutí ze dne 29. 11. 2010, č. 6/2010 byl v lokalitě B povolen zkušební provoz v listopadu 2011, dle podaného vysvětlení měl být povolen až v roce 2011). Bc. P. celou výpověď nesprávně časově zařadil.

[23] Úředním záznamům o podaných vysvětleních nelze klást stejnou váhu jako provedeným výslechům, už s ohledem na podrobnost otázek, které soud vyslýchaným kladl. Z úředních záznamů plyne celá řada nejasností a rozporů, které mohly být provedenými výslechy odstraněny. Lze tedy shrnout, že i přes obecnou nepoužitelnost úředních záznamů o podaných vysvětleních a dalších dokumentů vybraných žalobcem z trestního spisu ani při zohlednění obsahu těchto dokumentů nebyla založena žádná pochybnost o správnosti revizní zprávy ze dne 23. 11. 2010, č. 45/F/10.

[24] Dále jsou namítány i nesprávné skutkové závěry soudu. Prvním důvodem je nesprávné tvrzení rozporu revizní zprávy technika F. č. 45/F/10 a protokolu o převzetí a předání díla ze dne 29. 11. 2010, resp. rozhodnutí o zkušebním provozu z téhož dne. Zatímco předávací protokol byl připraven podle projektové dokumentace, revizní technik zjistil skutečný stav fyzickou kontrolou na výrobně Stálky B. Takový rozpor tedy nemůže zpochybnit revizní zprávu č. 45/F/10. Pokud jde o rozhodnutí o zkušebním provozu, je tvrzený rozpor shledáván pravděpodobně v odlišných údajích o celkovém instalovaném výkonu. Ovšem zatímco revizní zpráva uvádí celkový jmenovitý výkon instalace Stálky B, údaj v rozhodnutí o zkušebním provozu udává maximální momentální výkon v předávacím místě do distribuční sítě. Jedná se tedy o nesrovnatelné údaje, které nemohou budit rozpor. Údajné rozpory v dokumentech byly jediným deklarovaným důvodem pro zrušení správního rozhodnutí, ovšem s ohledem na uvedené důvodem chybným.

[25] Druhou námitkou napadající skutkové závěry soudu stěžovatelka zpochybňuje závěr soudu, že obsah revizní zprávy byl zcela znevěrohodněn. Není pravda, že mezi třemi revizními zprávami, které se v průběhu řízení objevily, jsou nevysvětlitelné rozpory. Druhá revizní zpráva (ze dne 23. 11. 2010) je pouze opravou té první (ze dne 24. 11. 2010), která se tudíž vůbec do řízení neměla dostat. Třetí revizní zpráva (z března 2011) byla vyhotovena tzv. od stolu, nezachycuje tudíž skutečný stav elektrárny a navíc není možné ji ani zohlednit s ohledem na pozdější datum jejího vyhotovení. Obsah, správnost či řádnost revizní zprávy nemohly být zpochybněny ani dalšími důkazy (protokolem ze dne 25. 11. 2010 – viz bod [21] tohoto rozsudku, vysvětlením pana V., jím podepsaným předávacím protokolem ze dne 4. 1. 2011, vysvětlením pana K. ani vysvětlením pana H.). Naopak z celé řady důkazů plyne, že celá instalace Stálky B byla řádně dokončena před koncem

listopadu 2010, a tedy revizním technikem bylo revidováno celé zapojené energetické zařízení (čestné prohlášení B. B., čestné prohlášení J. V., čestné prohlášení starosty obce Stálky pana Willmanna, záznam o podaném vysvětlení revizního technika F., výslech M. Z., výslech M. M., faktury za prodej elektřiny z výrobny Stálky B). Fakt, že ke dni 23. 11. 2010 byla instalace Stálky B zcela dokončena, všechny panely osazeny a propojení zapojeno, prokázala celá řada provedených důkazů, a mohl být prokázán i dalšími navrženými důkazy. Soud ovšem zcela pominul některé z důkazů vyplývající skutečnosti, s nimiž se nijak nevypořádal, a to: (i) že revizní technik v listopadu 2010 fyzicky provedl potřebnou kontrolu a potřebné zkoušky energetického zařízení; (ii) energetické zařízení bylo na konci listopadu 2010, tj. v době realizované revize jeho bezpečnosti, ve výrobní části zcela dokončeno, proto také bylo schopno zkušebního provozu.

[26] Stěžovatelka rovněž namítá, že soud dospěl k nesprávným závěrům, pokud jde o bezpečnost energetického zařízení ve vztahu k „VN“ části. Jelikož ani dle soudu nepředstavují tyto nedostatky důvod pro zrušení rozhodnutí o změně licence, považuje stěžovatelka za nadbytečné se touto otázkou blíže zabývat. Pouze pro úplnost uvedla, že bezpečnost VN části elektrárny byla žalovanému doložena revizní zprávou č. N 0740/H/10 zpracovanou revizním technikem J. H. dne 19. 8. 2010, zabýval se jí i znalec Ing. P. ve znaleckém posudku. Závěry, že žadatel o licenci nedoložil revizi k VN propojení obou částí zařízení jsou tedy nesprávné.

[27] Další námitkou je zpochybněna správnost posouzení otázky dobré víry. Soud v tomto směru učinil dva závěry, oba nesprávné. Předně pokud má dobrou víru vylučovat to, že stěžovatelka bez námitek podepsala protokol ze dne 25. 11. 2010, není toto tvrzení pravdivé, jelikož tento protokol nepodepsala. Podepsal ho pan F. Soud dále konstatoval absenci dobré víry i proto, že údajně stěžovatelka předložila různým správním orgánům dvě verze revizní zprávy č. 45/F/10. Nic takového nebylo v řízení prokázáno. Nebylo prokázáno, že by první verze revizní zprávy byla kdy předložena stavebnímu úřadu, jelikož předložený stavební spis není zjevně autentický. Důvodné pochybnosti o autenticitě navrhla stěžovatelka odstranit připojením trestního spisu, jejímu návrhu však soud nevyhověl. Dobrá víra nebyla v řízení nijak zpochybněna. Případné pochybení vztahující se k revizní zprávě nemůže být ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu natolik závažné, aby bylo možno uvažovat o zrušení rozhodnutí o změně licence.

[28] Nesprávné právní posouzení je spatřováno v tom, že krajský soud dostatečně nezohlednil povahu řízení vedeného na podkladě žaloby dle § 66 odst. 2 s. ř. s. a změnu, k níž došlo v průběhu řízení (zánik licence FVE 9). Nerespektoval právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v jeho předchozím rozsudku, podle nějž materiální vyprázdnění napadených rozhodnutí o licenci v žalobě dle § 66 odst. 2 s. ř. s. nutně dále relativizuje závažný veřejný zájem na věcném projednání věci, případném zrušení napadených rozhodnutí a s tím související aktivní legitimaci žalobce. Odpadnutí licence musí mít vliv na rozsah přezkumu v žalobě uplatněných námitek a jejich posouzení.

[29] Z uvedených důvodů navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu ve výroku I. zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[30] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti konstatoval, že v řízení o žalobě bylo

postaveno na jisto, že právní předchůdkyně stěžovatelky dosáhla licence, ačkoli v době rozhodování pro to nebyly podmínky. V licenčním řízení totiž předkládala neúplné a nepravdivé podklady, přičemž nedoložení podmínek se týkalo tak zásadní okolnosti, jakou je bezpečnost energetického zařízení. Předkládání podkladů, které zamlžovaly skutečný skutkový stav, pak zjevně souviselo s tím, že energetické zařízení nesplňovalo technické předpoklady. Kasační námitky shledal nedůvodnými, a proto navrhl kasační stížnost zamítnout.

[31] Stěžovatelka v replice na vyjádření žalobce ke kasační stížnosti setrvala na svých tvrzeních z kasační stížnosti. V doplnění kasační stížnosti ze dne 5. 8. 2016 se pak snažila podpořit svá tvrzení o nutnosti výslechu Bc. P. a k závěrům soudu o nedostatku dobré víry odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2016, č. j. 7 As 153/2015 – 112.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[32] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[33] Dále se zabýval přípustností kasační stížnosti, jelikož se jedná o tzv. opakovanou kasační stížnost v téže věci. Napadeným rozhodnutím je nyní pravomocné rozhodnutí krajského soudu, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno kasačním soudem. Soudní řád správní v § 104 odst. 3 písm. a) stanoví, že taková kasační stížnost je nepřípustná, což neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Toto ustanovení je však třeba zároveň vykládat ve světle zachování co možná nejširšího přístupu k soudu tak, že kasační stížnost není možné podat opakovaně „z týchž důvodů“ (viz k tomu podrobně Potěšil, L., Šimíček, V. a kol. *Soudní řád správní. Komentář.* Praha: Leges, 2014, str. 1003 – 1004). K takovým případům patří i nyní posuzovaná situace. Stěžovatelkou nyní vznesenými kasačními námitkami se ve svém předchozím rozsudku kasační soud nezabýval, jelikož nebyly a s ohledem procesní vývoj věci ani nemohly být v předchozím řízení uplatněny, a proto jsou tyto námitky nyní přípustné (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 22. 3. 2011, č. j. 1 As 79/2009 – 165, publ. pod č. 2365/2011 Sb. NSS).

[34] Na základě kasační stížnosti tedy soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

III.A Námitka, že zanikl předmět řízení

[35] Otázku, zda po přeměně společnosti FVE 9 na společnost FVE 1 a následně na společnost FVE 45 (stěžovatelku) zanikl předmět řízení, se soud zabýval již ve svém rozsudku sp. zn. 9 As 19/2015 (viz body [29] a [30] tohoto rozsudku). Pokud jde o změnu právní úpravy v energetickém zákoně od 1. 1. 2016, v § 10 odst. 1 písm. e) tohoto předpisu se od uvedeného data uvádí, že licence zaniká „*rozhodnutím soudu o zrušení licence*“. Výklad

citovaného ustanovení provedl soud již v rozsudku ze dne 17. 2. 2016, č. j. 9 As 256/2015 - 229: *„V návaznosti na soudní řád správní, dle něhož soudy ve správním soudnictví ruší správní rozhodnutí, nikoli oprávnění ve smyslu subjektivního práva, je nutno souslovi „rozhodnutí soudu o zrušení licence" v § 10 odst. 1 písm. e) energetického zákona vnímat jako rozhodnutí soudu, kterým se ruší rozhodnutí o udělení licence."* Předmět řízení tedy nadále existuje, a to i ve smyslu současné právní úpravy, proto nebyl důvod žalobu odmítnout.

[36] Nejvyšší správní soud nadto poznamenává, že pokud dle tvrzení stěžovatelky rozhodnutí nezakládalo nadále žádná práva a povinnosti a nemělo tedy žádný význam řízení vést, pak není soudu zřejmé, proč vlastně stěžovatelka kasační stížnost podávala a žádala o odklad vykonatelnosti rozsudku krajského soudu z důvodu hrozící újmy. Zrušení takového rozhodnutí by na ni podle jejího vlastního tvrzení žádný dopad mít nemělo, nicméně je zřejmé, že právě s tímto rozhodnutím jsou svázány podmínky podpory obnovitelných zdrojů energie, o které v důsledku rozsudku krajského soudu přišla, a zrušení rozhodnutí proto na její práva a povinnosti vliv má, a to zásadní.

III.B Námitka nepodloženého a nezákonného přenosu břemene tvrzení a důkazního břemene z žalobce na žalovaného, resp. na stěžovatelku

[37] K námitce přenesení důkazního břemene ze žalobce na stěžovatelku soud konstatuje, že vytýkané pochybení sice částečně shledal, nelze však k němu přistupovat tak kategoricky, jak je nastíněno v kasační stížnosti. Krajský soud hodnotil napadené rozhodnutí o změně licence a na základě provedeného dokazování dospěl k závěru, že rozhodnutí je založeno na vadné revizní zprávě, a proto je třeba ho zrušit. Přestože jeho závěr nevyznívá dostatečně přesvědčivě, jelikož uvedl, že „[p]*rovedené dokazování tak zcela zamlžuje to, zda, kdy a jak byla dokončená část B FVE Stálky skutečně z hlediska bezpečnosti revidována."*, z kontextu celého odůvodnění je zřejmé, že stav dokončenosti elektrárny k okamžiku prováděné revize považoval soud za rozhodující a jednoznačný. Uvedl totiž mimo jiné také: *„Revizní zpráva č. 45/F/10 revizního technika P. F., předložená žalovanému v licenčním řízení, tuto skutečnost* (pozn. NSS dokončenost elektrárny v době revize) *s ohledem na provedené dokazování, osvědčovat nemůže."* Na základě odůvodnění napadeného rozsudku kasační soud tedy vyhodnotil, že krajský soud zvolil pro své závěry pouze nešťastnou formulaci, ze které by mohlo vyplývat, že by důkazní břemeno leželo na žalovaném či stěžovatelce. Z provedeného dokazování, jak vyplývá dále, však vyplynul takový závěr, že bylo dostatečně prokázáno, že elektrárna v době revize nebyla dokončena, ačkoliv je v revizní zprávě uváděn opak. Stěžovatelce se pak nepodařilo prokázaná tvrzení žalobce vyvrátit. Na tomto místě tedy postačuje částečně korigovat názor krajského soudu, který měl své závěry konstatovat za prokázané a nikoli použít pojem „zamlžené". Takové formulační pochybení ale nemůže samo o sobě způsobovat nezákonnost napadeného rozsudku.

III.C Námitka nerespektování zákonného vymezení rozsahu soudního přezkumu a překročení přezkoumatelných žalobních bodů

[38] Stěžovatelka v kasační stížnosti namítala i to, že žalobce svými žalobními body nijak nezpochybnil zprávu o výchozí revizi technika F. č. 45/F/10 ze dne 23. 11. 2010. Jedinou konkrétní žalobní námitku ve vztahu k dotčené revizní zprávě spatřovala

v tvrzení, že oproti revizní zprávě mají jiné dokumenty dokládat odlišné osazení panelů apod., a tedy že mělo mezi vyhotovením revizní zprávy ze dne 23. 11. 2010 a vydáním rozhodnutí o změně licence dne 10. 12. 2010 dojít k podstatné změně na výrobně Stálky B. Tuto námitku ovšem žalobce nesvázal se skutkovým tvrzením, že revizní zpráva nebyla nebo nemohla být způsobilým podkladem pro vydání napadeného licenčního rozhodnutí, ani že by v době její přípravy nebyla instalace výrobny dokončena.

[39] S uvedeným soud nesouhlasí. Žalobce v žalobě obecně namítal, že žadatel o změnu licence (právní předchůdkyně stěžovatelky) v řízení nedoložil splnění podmínek pro změnu licence a že vydání rozhodnutí bylo dosaženo, ačkoli v době rozhodování pro to nebyly splněny podmínky. Splnění podmínek žadatel nedoložil, v řízení předkládal neúplné podklady a v některých ohledech předložil listiny i patrně nepravdivé (tuto část ostatně citovala v replice k vyjádření žalobce ze dne 23. 5. 2016 i stěžovatelka). Konkrétně potom pod nadpisem „Technická způsobilost" vytýkal zjevné rozpory vyplývající z revizní zprávy a dalších listin (instalovaný výkon, počet a druh panelů). Tyto rozpory si vysvětloval tím, že muselo dojít ke změně na výrobně Stálky B. Pokud pozdější dokazování ukázalo, že k takové změně nedošlo, logicky zůstal nevyjasněn rozpor mezi doklady, na který žalobce upozornil.

[40] Není tedy správné tvrzení, že žalobce nijak nezpochybnil zprávu o výchozí revizi ze dne 23. 11. 2010, č. 45/F/10. Naopak, jak vyplývá z uvedeného, žalobce namítal, že žadatel nedoložil řádně všechny potřebné podklady (namítal jejich neúplnost a nepravdivost), a k revizní zprávě konkretizoval její možné vady vymezením rozporů s jinými doklady předloženými v licenčním řízení. Přestože vysvětloval rozpory jiným způsobem, než nakonec ukázalo provedené dokazování, hodnotí Nejvyšší správní soud žalobní námitku i její vypořádání jako přípustné, k čemuž ostatně nasměroval krajský soud již v předcházejícím rozsudku sp. zn. 9 As 19/2015. Ten tedy postupoval správně a v souladu se závazným právním názorem kasačního soudu vyjádřeným ve zrušujícím rozsudku, pokud se správností revizní zprávy, která je jedním ze základních podkladů pro udělení, resp. změnu licence, zabýval.

III.D Námitka provedení, resp. přihlédnutí k nepřípustným důkazům

[41] Tato námitka se skládá z několika argumentů. V první řadě je namítáno, že soud založil napadený rozsudek na sérii úředních záznamů o podaném vysvětlení, což je stěžovatelkou hodnoceno jako nepřípustné.

[42] Dokazování ve správním soudnictví upravuje primárně § 77 s. ř. s., jehož odst. 1 stanoví, že [d]*okazování provádí soud při jednání.* Odst. 2 téhož ustanovení pak stanoví, že [v] *rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného.* Na základě § 64 s. ř. s. se na dokazování dále přiměřeně použijí ustanovení zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř."). Podstatné je zejména ustanovení § 125 o. s. ř.: [z]*a důkaz mohou sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věci, zejména výslech svědků, znalecký posudek, zprávy a vyjádření orgánů, fyzických*

a právnických osob, notářské nebo exekutorské zápisy a jiné listiny, ohledání a výslech účastníků. Pokud není způsob provedení důkazu předepsán, určí jej soud. (k přiměřenému použití ustanovení § 125 o. s. ř. ve správním soudnictví srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2011, č. j. 4 Ads 131/2010 – 79). Civilní soudy se ostatně při aplikaci § 125 o. s. ř. řídí stejným pravidlem (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. 28 Cdo 3258/2014): *„Dle § 125 o. s. ř. mohou jako důkaz sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věci, zejména výslech svědků, znalecký posudek, zprávy a vyjádření orgánů, fyzických a právnických osob, notářské nebo exekutorské zápisy i jiné listiny, ohledání a výslech účastníků. Občanský soudní řád nikterak nezapovídá, aby soud v civilním řízení zohledňoval i vyjádření učiněná v rámci trestního řízení, k nimž by soudu v řízení trestním nebylo umožněno přihlédnout. Je na soudu, aby v rámci volného hodnocení důkazů posoudil, jakou mají tato vyjádření vypovídací hodnotu a nakolik se v kontextu jiných v řízení provedených důkazů jeví jako přesvědčivá.“*

[43] Nejvyšší správní soud se k otázce využití úředních záznamů o podaném vysvětlení jako důkazních prostředků ve správním soudnictví vyjádřil již v rozsudku ze dne 16. 12. 2015, č. j. 4 As 132/2015 – 102, v němž dospěl k závěru, že úřední záznamy nelze a priori vyloučit jako nepřípustné důkazy ve správním soudnictví: *„Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že pokud může ke zjištění skutkového stavu sloužit jakýkoli důkazní prostředek (samozřejmě s výjimkou těch nezákonně opatřených) v řízení nalézacím (tedy v řízení, v němž soud buď deklaruje, co je právem, nebo konstituuje určitý právní vztah), tím spíše je možno toto pravidlo uplatnit v řízení, jež je svou povahou řízením přezkumným (tedy v řízení, v němž soud toliko přezkoumává případy, které již byly řešeny veřejnou správou, a které jsou pravomocně rozhodnuty, čímž současně plní úlohu následné kontroly veřejnou správou dotčených subjektivních práv fyzických nebo právnických osob – srov. komentář k ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. in: POTĚŠIL, L. ŠIMÍČEK, V. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Leges, 2014, s. 676). Lze proto uzavřít, že úřední záznam o podaném vysvětlení nelze ve správním soudnictví v žádném případě bez dalšího odmítnout jako nepřípustný důkazní prostředek. Nejvyšší správní soud nicméně připouští, že s takovým důkazním prostředkem by se mělo zacházet „obezřetně“ a informace z něj získané by měly být hodnoceny pečlivě, ve vzájemných souvislostech s ostatními provedenými důkazy a s přihlédnutím k povaze skutečností, jež mají být tímto důkazem objasněny.“*

[44] S ohledem na uvedené nelze čtení úředních záznamů o podaném vysvětlení jako důkazů v řízení před správním soudem hodnotit jako chybné. V tomto směru nelze krajskému soudu ničeho vytnout. Naopak správně odkázal na citovaný rozsudek 4. senátu a řídil se jím. Nejvyšší správní soud považuje použití tohoto rozsudku za zcela přiléhavé, krajský soud nezaložil své rozhodnutí na úředních záznamech o podaných vysvětleních, ale využil je v souladu s citovanou judikaturou na podporu závěrů, k nimž dospěl (viz odůvodnění napadeného rozsudku na str. 36 a 37).

[45] Jak plyne z uvedeného, úřední záznamy o podaných vysvětleních z trestního řízení mohou sloužit jako důkazní prostředky i v řízení před správními soudy. Každá ze stran sporu má právo navrhnout na podporu svých tvrzení v zásadě jakékoli prostředky a je věcí soudu, které z nich provede. Jen soudu totiž přísluší rozhodnout, které z navržených důkazů v řízení provede a které nikoliv (§ 120 odst. 1 a 2 o. s. ř.), samozřejmě v situaci kdy má za to, že je skutkový stav dostatečně zjištěn.

[46] K námitce, že stěžovatelce není známo, co je obsahem trestního spisu a že by mohl obsahovat i skutečnosti, které by jí mohly být ku prospěchu, nemůže soud konstatovat nic jiného, než že to nelze vyloučit. Jak uvedla, orgány činné v trestním řízení jí neumožnily nahlédnout do spisu. Soud rozhodující ve správním soudnictví může těžko v obecné rovině postup těchto orgánů přezkoumat, nicméně důvodem pro odepření nahlédnutí do spisu v této fázi řízení často bývá okolnost, že by tím mohlo dojít k ohrožení dalšího vyšetřování trestné činnosti. Skutečnost, že jí nebylo umožněno nahlédnout do trestního spisu, proto nelze bez dalšího obejít tím, že by spis vyžádal správní soud, který by jí ho zpřístupnil. Pokud měla stěžovatelka indicie, jaké důkazy (pravděpodobně úřední záznamy osob vypovídajících v její prospěch) mohou být součástí trestního spisu, mohla tyto konkrétně uvést a soud by se jejím návrhem musel podrobněji zabývat. Obecně formulovanému požadavku na připojení trestního spisu ve fázi prověřování skutečností nasvědčujících tomu, že mohl být spáchán trestný čin, nebylo možné vyhovět a soud nemohl volit jiný postup, než připojení celého trestního spisu odmítnout.

[47] Kasační soud tedy neshledal ani v tomto ohledu pochybení krajského soudu. Nadto konstatuje, že ony kasační stížností opakovaně zpochybňované úřední záznamy nesloužily jako hlavní a jediný důkazní prostředek, na němž by byl vystavěn napadený rozsudek, a o nějž by soud opřel závěry, ke kterým dospěl. Z úředních záznamů krajský soud sice vyšel, plnily však pouze funkci podpůrnou, doplnily argumentaci založenou na jiných důkazech. Informace získané z úředních záznamů hodnotil soud pečlivě a ve vzájemných souvislostech především s listinnými důkazy, jak je uvedeno dále v odůvodnění tohoto rozsudku. Nejedná se tedy o porušení práva na spravedlivý proces, pokud výslech osob, jež podaly vysvětlení na policii, nebyl proveden jako důkaz správním soudem.

[48] K tvrzenému nesprávnému jednání orgánů činných v trestním řízení soud pouze stručně konstatuje, že jejich postupem není oprávněn se zabývat a nijak ho hodnotit.

[49] Stěžovatelka rovněž namítala, že soud nerespektoval pravidlo obsažené v § 75 s. ř. s., tedy že *„[p]ři přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.“* Vadného postupu se měl dopustit zejména tím, že provedl k důkazu úřední záznamy o podání vysvětlení vzniklé v letech 2015 – 2016, ačkoli ty se v naprosté většině případů vztahují k období konce prosince 2010 a ledna 2011, tedy k období po vydání rozhodnutí o změně licence.

[50] K § 75 odst. 1 s. ř. s. se Nejvyšší správní soud vyjadřoval již v rozsudku ze dne 27. 11. 2013, č. j. 4 As 141/2013 – 28: *„Z citovaného ustanovení vyplývá, že pro soud není rozhodující, zda po vydání napadeného rozhodnutí došlo ke změnám právní úpravy nebo skutkových okolností. Předmětné ustanovení však nebrání tomu, aby soud při svém rozhodování vycházel z dokumentů, které vznikly až po vydání žalobou napadeného správního rozhodnutí, pokud popisují stav, jež ke dni rozhodování správního orgánu objektivně existoval. Nikdo nepochybuje o tom, že skutkový stav lze v soudním řízení prokázat např. využitím znaleckých posudků, které bývají zpravidla sepsány až po vydání správního rozhodnutí. Samotný okamžik sepsání znaleckého posudku ovšem nic nemění na tom, že soud rozhoduje podle skutkového a právního stavu ke dni vydání správního rozhodnutí.“* Skutečnost, že úřední záznamy byly vyhotoveny až v letech 2015 a 2016 nehraje tedy žádnou roli.

Podstatné je, o jakém časovém okamžiku, o jakých skutkových okolnostech, osoby podávající vysvětlení vypovídaly.

[51] V první řadě je třeba konstatovat, že stěžovatelka nevymezila konkrétně, kterých úředních záznamů se její námitka týká. Kasační soud proto pouze obecně zhodnotil, že podaná vysvětlení se skutkově týkala dokončení části Stálky B, krajský soud z nich konkrétně zjišťoval, zda byla posuzovaná část elektrárny dokončena ke dni provedení revize, tj. ke dni 23. 11. 2010. Některá z podaných vysvětlení odkazovala skutečně na období konce prosince 2010 a ledna 2011, ovšem skutkově se všechna týkala dokončenosti FVE Stálky. Pokud některá z osob podávajících vysvětlení (např. pan F. K.) vypověděla, že elektrárna byla dokončena po rozhodném datu, logicky lze z této skutečnosti vyjít i pro hodnocení skutkového stavu ke dni 23. 11. 2010 a dovodit, že v tento okamžik elektrárna dokončena nebyla. Nejvyšší správní soud vyhodnotil vzhledem k uvedenému postup krajského soudu za souladný s § 75 odst. 1 s. ř. s.

[52] Obdobný závěr lze vztáhnout i k žádostem o čerpání úvěru. Soud uvedl, že z dokazování vyplynulo, že některé žádosti byly podány až v prosinci 2010 a k žádostem přiložené faktury obsahovaly časově odpovídající data uskutečnění zdanitelného plnění. Ovšem jak je uvedeno výše, i listinou pozdějšího data lze prokazovat skutkový stav nastalý dříve. Proto soud nevidí problém v provedení těchto listinných důkazů. Nadto je třeba konstatovat, že krajský soud nevyvodil z žádostí o čerpání úvěru žádné skutkové závěry, jak plyne ze skutkového shrnutí v napadeném rozsudku (str. 36 - 37), proto soud nepovažuje tuto námitku za důvodnou, ale ani relevantní ve vztahu k posuzované věci.

[53] Stejně tak revizní zpráva ze dne 16. 3. 2011, jakožto celková výchozí revize, by měla osvědčovat stav ke dni provedení revizní prohlídky, o níž stěžovatelka tvrdí, že proběhla 15. – 23. 11. 2010. Proto by opět v souladu s § 75 s. ř. s. měl být listinou pozdějšího data vzniku osvědčen skutkový stav ke dni rozhodování žalovaného a v souladu s výše uvedeným je použití takové listiny přípustné.

III.E Námitka neprovedení relevantních a řádně navržených důkazů, neodstranění rozporů v provedených důkazech

[54] Nesrovnalosti spatřuje stěžovatelka ve spisu stavebního úřadu, kde nesedí data vyhotovení dvou verzí revizní zprávy zařazených do spisu s tím, kdy měly být do spisu dle spisového přehledu zařazeny a kdy byl spis ukončen. Stěžovatelka spatřuje pochybení pouze v časovém zařazení revizních zpráv do spisu stavebního úřadu, jejich existenci nikterak nezpochybňuje, což je pro posuzovanou věc zásadní. Dokonce spolu s revizním technikem vysvětlila, jak došlo ke vzniku každé ze tří verzí revizní zprávy, tudíž to, které verze byly zařazeny do kterého spisu a kdy, není pro souzenou věc podstatné. Nejvyšší správní soud však souhlasí s tím, že je obtížně představitelné, jak k nesrovnalostem ve stavebním spisu došlo, což stěžovatelka namítala jednak v kasační stížnosti (proto soud také oslovil stavební úřad s výzvou k vyjádření se k těmto nesrovnalostem – usnesení ze dne 26. 7. 2016, č. j. 9 As 74/2016 - 235) a také v návaznosti na vyjádření stavebního úřadu v doplnění kasační stížnosti ze dne 5. 8. 2016. K tomu navrhovala provedení výslechu Bc. C. P., který by mohl tyto rozpory vysvětlit. Soud však nakonec vzhledem k závěrům, ke kterým dospěl, vyhodnotil provedení výslechu za nadbytečné a vady spisu stavebního

úřadu za nepodstatné, jelikož by žádným způsobem nemohly zhojit vady revizní zprávy, které byly v průběhu soudního řízení zjištěny a které byly důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného (viz dále v odůvodnění tohoto rozsudku).

[55] Pokud se stěžovatelka dovolávala toho, že se spisem stavebního úřadu bylo žalobcem manipulováno, pak je třeba říci, že není vůbec jasné a v kasační stížnosti není nijak odůvodněné, jaký vliv by měla ona údajná manipulace se spisem na posuzovanou věc a jaká vada napadeného rozsudku je z tohoto tvrzeného pochybení dovozována. Nad rámec uvedeného Nejvyšší správní soud poznamenává, že spis je dostatečně zabezpečen proti jakémukoli zásahu samotným Úřadem městyse Vranov nad Dyjí, o jehož spis se jedná, tím, že je přelepen a opatřen jeho razítky tak, že by jeho jakékoliv rozpojení bylo znatelné. Jakákoli manipulace ze strany žalobce je dle soudu vyloučena.

[56] K námitkám zpochybňujícím protokol ze dne 25. 11. 2010 pak soud uvádí, že jsou nedůvodné. V první řadě protokol podepsal bez jakýchkoli námitek zástupce společnosti FVE 9, Ing. M. F. Není pravda, že by Ing. F. nebyl zástupcem společnosti FVE 9, jak se snaží tvrdit stěžovatelka. Jednatel společnosti FVE 9 Ing. V. udělil Ing. F. plnou moc k zastupování při místním šetření a jednání o povolení zkušebního provozu určenému na den 25. 11. 2010. Podpis na plné moci je úředně ověřen. Bez ohledu na to, zda byl Ing. F. současně zaměstnancem či zástupcem společnosti FVK Global a. s. (zhotovitel elektrárny), byl dle plné moci založené ve spisu stavebního úřadu sp. zn. SÚ-198/10-CP (č. l. 3) řádně zmocněným zástupcem společnosti FVE 9. Je tedy lichá námitka, že se společnost FVE 9 nezúčastnila místního šetření dne 25. 11. 2010. Bylo pouze na společnosti FVE 9, zda a koho případně pověří svým zastoupením při jednání před správním orgánem, když z úkonů zástupce vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému (viz § 34 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu).

[57] Zástupce společnosti FVE 9 protokol ze dne 25. 11. 2010 bez námitek podepsal, skutečnosti v něm uvedené nijak nerozporoval, a soud proto považuje protokol za řádný podklad, který osvědčuje skutečný stav elektrárny k datu 25. 11. 2010. Snaha o zpochybnění protokolu tvrzením, že text protokolu byl předtištěn a poté rukou dopsán na místě, nemůže uspět. To, že byl protokol podle stavu shledaného na místě upraven, naopak svědčí o tom, že pokud skutečný stav neodpovídal stavu předtištěnému, byl protokol aktualizován podle skutečností zjištěných na místě. Soud opět připomíná, že k předtištěnému textu ani k těmto úpravám neměl zástupce společnosti FVE 9 žádné připomínky. Kromě zaměstnance stavebního úřadu Bc. P. a zástupce společnosti FVE 9 se prohlídky účastnila také zástupkyně Městského úřadu Znojmo a blíže nespecifikovaný zástupce obce Stálky (disponující razítkem obce), z nichž nikdo nevznesl proti obsahu protokolu jakékoliv námitky.

[58] K námitce, že dle judikatury nelze revizní zprávy připravené „od stolu“ ve správním řízení použít, a tudíž by měl být nepoužitelný i protokol ze dne 25. 11. 2010, soud uvádí, že co se týče protokolu, jde o zcela jinou situaci. Nejvyšší správní soud nikdy nezpochybňoval, že by revizní technik nemohl vyhotovit revizní zprávu mimo revidované elektrické zařízení. Podstatné je to, že konečné podobě zprávy musí předcházet kontrola provedená na místě samém, při které bude provedena prohlídka zařízení a nezbytné zkoušky. Za zprávy nezpůsobilé ověřit bezpečnost elektrického zařízení jsou tedy

považovány takové, u kterých se prokáže, že kontrola na místě provedena nebyla. Naopak je zcela nerozhodné, zda revizní technik připraví část zprávy předem a část dokončí až podle situace zjištěné na místě. Protokol ze dne 25. 11. 2010 byl vyhotoven na základě návštěvy FVE Stálky a nejde tedy o protokol, který by byl vyhotoven „od stolu".

[59] Stěžovatelka rovněž vytkla, že nebylo zjištěno, zda Bc. P., který protokol sepsal, skutečně navštívil část elektrárny B, protokol totiž primárně dopadá na část A. K tomu lze opět konstatovat, že protokol byl podepsán zástupcem společnosti FVE 9, stejně jako dalšími účastníky daného úkonu, kteří proti jeho obsahu neměli žádné připomínky, které by jakkoli zpochybnily přítomnost Bc. P. v lokalitě B nebo skutkový stav zachycený v protokolu.

[60] Pokud jde o rozpor protokolu ze dne 25. 11. 2010 s rozhodnutím o povolení zkušebního provozu ze dne 29. 11. 2010, je třeba konstatovat, že stav elektrárny popsaný v tomto rozhodnutí ke dni vydání daného rozhodnutí není pro posouzení této věci podstatný. Rozhodující je datum 23. 11. 2010, kdy měl revizní technik dokončit revizní prohlídku a sepsat revizní zprávu. K tomuto datu měla být elektrárna dle tvrzení revizního technika (vyplývajícího z jeho výpovědi i z revizní zprávy) i dle tvrzení stěžovatelky zcela dokončena. V rozporu s těmi tvrzeními je však protokol ze dne 25. 11. 2010, v němž je konstatováno, že elektrárna byla tohoto dne dokončena pouze z části. Tomu odpovídá nejen popis výsledků ohledání stavby na str. 2 protokolu, ale i informace o tom jak bude postupně zahajován zkušební provoz na lokalitě B, tedy v závislosti na dokončení osazování technologie a provedení příslušných revizních zpráv, obsažený na str. 4 protokolu.

[61] Při tom stěžovatelka ani netvrdila, že by ve dnech 23. 11. – 25. 11. došlo k jakékoli manipulaci s již nainstalovanými panely tak, aby 25. 11. byla osazena pouze jejich část, což by ostatně zpochybňovalo použitelnost vystavené revizní zprávy. Rozhodně nelze vyloučit, že by v mezidobí byla elektrárna osazena chybějícími panely a dané rozhodnutí by tak již odráželo její aktuální stav. Takové úvaze ostatně koresponduje podané vysvětlení Bc. P., podle něhož byla dne 25. 11. 2010 elektrárna v takovém stavu rozpracovanosti, že do 29. 11. 2010 mohlo být vše dokončeno. Pravdivost a věrohodnost revizní zprávy tak nemůže být dovozována z rozhodnutí ze dne 29. 11. 2010, které stav existující k 23. 11. 2010 nijak neosvětluje.

[62] Další nesrovnalosti jsou spatřovány v rozporech vyvolaných úředními záznamy o podaných vysvětleních Bc. P. Stěžovatelka z toho dovozuje, že Bc. P. svou výpověď nesprávně zařadil. Nedovozuje však žádné skutečnosti, na jejichž základě by zpochybnila závěry krajského soudu. Ten vyšel primárně z protokolu ze dne 25. 11. 2010, z podaných vysvětlení Bc. P. převzal do svých skutkových závěrů pouze skutečnost, že část B FVE Stálky byla zapojována postupně, a že část panelů fungovala ve zkušebním provozu. Tato zjištění nejsou sporná. Z kasační námitky proto není vůbec zřejmé, jaké nedostatky jsou krajskému soudu vytýkány, jaké vady napadeného rozsudku jsou z uvedeného dovozovány. Jelikož kasační stížnost je opravným prostředkem směřujícím proti pravomocnému rozsudku, jehož zrušení se z konkrétně vymezených důvodů stěžovatelka domáhá, kasační námitka, která nesměřuje proti závěrům napadeného rozsudku je nedůvodná.

[63] K použitelnosti úředních záznamů o podaných vysvětleních se soud vyjádřil již v bodech [41] až [44] tohoto rozsudku. Kasační námitka je formulována opět zcela obecně, není vztažena ke konkrétnímu úřednímu záznamu, proto i vypořádání námitky musí být v obecné rovině. Krajskému soudu nelze vytknout, že důkaz úředními záznamy v řízení provedl a vyšel z informací vyplývajících z podaných vysvětlení. Úřední záznamy o podaných vysvětleních byly použity jako podpůrné podklady ke skutečnostem, které vyplynuly již z jiných důkazů, zejména protokolu ze dne 25. 11. 2010, jak plyne ze skutkových závěrů na str. 36 a 37 napadeného rozsudku. Krajský soud tedy postupoval v souladu se stávající judikaturou.

III.F Námitka nesprávných skutkových závěrů soudu

[64] V první části námitky se stěžovatelka zabývá rozporem revizní zprávy technika P. F. č. 45/F/10 ze dne 23. 11. 2010 a protokolu o předání a převzetí díla ze dne 29. 11. 2010 a rozhodnutí o zkušebním provozu ze dne 29. 11. 2010. Krajský soud sice rozpory v těchto dokumentech konstatoval, ovšem nedovozoval z nich žádné závěry ve vztahu ke zrušení rozhodnutí o změně licence. Soud proto nyní nepovažuje za podstatné se těmito námitkami blíže zabývat (k námitce týkající se rozhodnutí ze dne 29. 11. 2010 blíže viz bod [60] tohoto rozsudku), jelikož námitky nesměřují do rozhodovacích důvodů krajského soudu. S ohledem na úlohu kasačního soudu by byla podrobnější argumentace k nastoleným otázkám nadbytečná.

[65] Druhá část námitky se týká soudem tvrzené nevěrohodnosti revizní zprávy č. 45/F/10. Krajský soud vyhodnotil revizní zprávu jako nevěrohodnou z důvodu existence tří různých verzí revizní zprávy na elektrárnu FVE Stálky, a rovněž proto, že jsou v ní uvedeny nepravdivé údaje ohledně dokončenosti elektrárny v době prováděné revize.

[66] Uvedeným závěrům Nejvyšší správní soud přisvědčuje. V průběhu licenčního a stavebního řízení (o povolení zkušebního provozu, kolaudačního řízení) se objevily tři verze revizní zprávy téhož revizního technika. Každá revizní zpráva popisuje revidované energetické zařízení jinak, o tom není mezi stranami sporu. Zatímco stěžovatelka má za to, že podala dostatečné vysvětlení rozdílu mezi jednotlivými revizními zprávami, kasační soud je opačného názoru. Stejně jako krajský soud vychází z toho, že revizní zpráva je listinou, v níž se materializuje zjištění revizního technika v rámci revizní prohlídky, musí tedy zachycovat skutečný stav revidovaného zařízení. Dle kasačního soudu nepostačuje vysvětlení, které stěžovatelka poskytla ke třem verzím zprávy o výchozí revizi předkládané v řízeních směřujících k zahájení provozu fotovoltaické elektrárny.

[67] Předně, pokud měla být zpráva o výchozí revizi ze dne 23. 11. 2010 ta jediná správná, není soudu zřejmé, proč vůbec byly správním orgánům předkládány zprávy odlišné. Tvrzení o tom, že se jedná o opravenou verzi dodanou o pouhý den později, či tvrzení, že poslední revizní zpráva byla vypracována od stolu, a proto zcela jinak, považuje soud za nevěrohodná. Revizní technik je odborník, který výsledky své činnosti zásadním způsobem přispívá k rozhodnutí správního orgánu o udělení, případně změně licence. Předložení několika verzí zprávy o výchozí revizi dle soudu zásadním způsobem zpochybňuje výsledky činnosti revizního technika, činí tedy revizní zprávy

nevěrohodnými.

[68] Ke konkrétním předneseným vysvětlením lze uvést, že i v nich spatřuje soud mezery. V případě revizních zpráv ze dne 24. 11. 2010 a 23. 11. 2010 stěžovatelka tvrdí, že první z nich byla vyhotovena na základě revizní kontroly, následně byl revizní technik upozorněn na chybu v popisu panelů, a proto vyhotovil druhou zprávu. Už sama skutečnost, že revizní technik po upozornění na chybu vyhotovil namísto nějakého způsobu opravy revizní zprávy zcela novou revizní zprávu s jiným datem (předcházejícím den uvedený v původní zprávě), je sama o sobě nestandardní. Také to, že dle svých tvrzení provedl řádně revizní prohlídku, činil si podrobné poznámky a porovnával je s projektem, a následně vyhotovil první verzi revizní zprávy, v níž popsal panely chybně dle projektové dokumentace, budí pochybnosti ohledně revizní zprávy i výpovědi revizního technika. Ten navíc v podaném vysvětlení (které stěžovatelka „schválila“ jako možný důkazní prostředek, na rozdíl od jiných úředních záznamů) uvedl, že mu *někdo* sdělil, že má v revizní zprávě chybu. Kdo to byl, už ovšem neuvedl. V první řadě je zvláštní, že si revizní technik nepamatuje, kdo mu chybu vytknul, v druhé řadě se jeví jako vysoce pravděpodobné, že to byl někdo, kdo vypracování revizní zprávy zadal a komu revizní technik předal první verzi s chybou. S tím zase nekoresponduje tvrzení, že přes upozornění revizního technika byla správním orgánům předložena revizní zpráva č. 45/F/10 ve dvou verzích. Pokud by osoba, která předkládala revizní zprávy správním orgánům, věděla o chybě v první verzi, kvůli které žádala její opravu, těžko by nakonec původní chybnou verzi předložila správnímu orgánu.

[69] K poslední revizní zprávě č. 10/F/11 z března 2011 revizní technik uvedl, že ji vyhotovil od stolu. Revizní technik tedy sám uvedl, že je revizní zpráva špatně. Už to samo o sobě znevěrohodňuje jeho práci. Z jeho výpovědi, tvrzení stěžovatelky ani z jiných skutečností zjištěných v průběhu řízení nelze zjistit, odkud pochází údaje o fotovoltaických panelech popsaných ve třetí verzi revizní zprávy, která se opět odlišuje od obou předchozích. Pokud by mělo být pravdivé vysvětlení, že zpráva byla zpracována bez provedení prohlídky, pak by bylo logické, že tato třetí zpráva by v popisu panelů odpovídala zprávě druhé, či v horším případě první, které měl technik k dispozici, nikoliv že bude uvádět zcela odlišný popis. Navíc soudu není vůbec zřejmé, proč revizní technik vyhotovoval revizní zprávu novou, když už jednu revizní zprávu na totéž energetické zařízení vyhotovil jen několik měsíců předtím, po, jak tvrdí, řádné revizní prohlídce. Všechny tyto skutečnosti činí revizní zprávu nevěrohodnou.

[70] Takto zjištěnou nevěrohodnost navíc zásadním způsobem podtrhuje a doplňuje zejména fakt, že revizní technik v každé ze dvou prvních verzí revizní zprávy popsal kompletní energetické zařízení, které měl dle svého tvrzení revidovat, při podání vysvětlení pak dokonce vypověděl, že revidoval energetické zařízení jako takové, tedy vlastní FVE panely, dále jejich zapojení do rozvodových skříní a do střídačů. Toto všechno bylo dle jeho vyjádření hotovo, řádně namontováno a zapojeno. Kdyby věděl, že je něco v nepořádku, že chybí nějaké panely, nemohl by zařízení revidovat. Tato tvrzení a ve svém důsledku i text revizních zpráv vyvrací protokol ze dne 25. 11. 2010, z něhož vyplývá, že v době provedení místního šetření byly v lokalitě B umístěny a zapojeny tři trafostanice a osazena část fotovoltaických panelů a technologie. Je tedy zcela evidentní, že v době provedení revize (15. 11. - 23. 11. 2010) nemohla být v rozporu s tvrzeními revizního

technika v revizní zprávě a při podání vysvětlení elektrárna zcela osazena FVE panely. Uvedené skutečnosti činí revizní zprávu, z níž vyšel žalovaný při rozhodování o změně licence zcela nevěrohodnou. Fakt, že revizní technik evidentně v revizní zprávě uvedl nepravdivé informace ohledně stavu revidované elektrárny, považuje soud za zcela klíčový pro své rozhodnutí.

[71] Zásadní roli ve zjištění skutkového stavu tak sehrála revizní zpráva ze dne 23. 11. 2010 předložená v licenčním řízení k rozhodnutí o změně licence žalovanému, a protokol ze dne 25. 11. 2010, které si vzájemně odporují. Zatímco revizní zpráva byla dle revizního technika a dle tvrzení stěžovatelky vyhotovena v době, kdy bylo energetické zařízení kompletní, protokol ze dne 25. 11. 2010 uvádí, že dokončená je pouze část energetického zařízení. Tento rozpor se nepodařilo žádným způsobem vyvrátit nebo vysvětlit, a proto představuje zásadní důvod, pro který soudy shledaly revizní zprávu nevěrohodnou. Mimo další s tím související nejasnosti jsou v ní totiž objektivně uvedeny nepravdivé informace. Taková revizní zpráva nemůže představovat řádný podklad pro rozhodnutí žalovaného.

[72] Podaná vysvětlení a další důkazy, na které ve svém odůvodnění odkázal krajský soud, mohou už pouze dokreslit situaci a slouží na podporu výše uvedených závěrů. Zásadní je ovšem protokol ze dne 25. 11. 2010, jakožto důkaz, který je autentický a vytvořený v rozhodném období. Na rozdíl od podaných vysvětlení či provedených výslechů v řízení před soudem nemůže být totiž zkreslený a zastřený časovým odstupem. Proto ani stěžovatelkou navrhované důkazy, které krajský soud dle jejích tvrzení neprovedl řádně nebo vůbec (čestné prohlášení B. B., čestné prohlášení J. V., čestné prohlášení pana Willmanna, záznam o podaném vysvětlení revizního technika F. ve spojení s jím podaným čestným prohlášením, výslech M. Z., výslech M. M., faktury za prodej elektřiny z výrobny B Stálky, výslech B. B., výslech J. V., výslech pana Willmanna, výslech Bc. P.), nemohly zpochybnit tento listinný důkaz, na němž krajský soud i Nejvyšší správní soud založil své rozhodnutí. Naopak ze všech podaných vysvětlení či provedených výslechů je zřejmé, že si dané osoby s ohledem na časový odstup často detaily a podrobnější časové zařazení událostí nepamatují, případně mezi jejich vyjádřeními jsou i zásadní rozpory, a jejich vypovídací hodnota je proto oproti listinným důkazům z dané doby značně oslabena.

[73] K opakovaným námitkám stěžovatelky, jimiž se snažila zpochybnit protokol ze dne 25. 11. 2010, je třeba opět konstatovat, že protokol bez jakýchkoli námitek podepsal její zástupce, pan Ing. M. F. K lichému tvrzení, že pan F. nebyl jejím zástupcem, blíže v bodě [56] tohoto rozsudku.

III.G Námitka nesprávných skutkových závěrů soudu ohledně VN části energetického zařízení

[74] Tato kasační námitka je formulována jako nesouhlas se závěrem soudu, že v licenčním řízení nebyla doložena bezpečnost energetického zařízení ve vztahu k jeho „VN“ části. Vzhledem k tomu, že i stěžovatelka v kasační stížnosti považuje rozsáhlejší polemiku k této otázce za nadbytečnou a nezpůsobilou přezkumu v řízení před Nejvyšším správním soudem, nebude se jí soud podrobněji zabývat.

[75] Pouze se krátce vyjádří k argumentaci, že bezpečnost VN zařízení byla doložena revizní zprávou č. N 0740/H/10 ze dne 19. 8. 2010, která je součástí spisu k řízení o udělení licence. Tato argumentace se rozchází s rozhodovacími důvody krajského soudu, který vyslovil, že se žalovaný má v dalším řízení zabývat otázkou propojení části A a B elektrárny v jeden celek, jeho umístěním a bezpečností. To neznamená, že by žalovaný nemohl v souladu s argumentací stěžovatelky dospět k závěru, že vše bylo řádně doloženo. Proto tato námitka nemůže představovat důvod pro zrušení napadeného rozsudku, což ani sama stěžovatelka nepředpokládala.

III.H Námitka nesprávného posouzení otázky dobré víry

[76] Pokud jde o otázku posouzení dobré víry, měl krajský soud dle kasační stížnosti dospět k nesprávnému závěru, že dobrá víra právní předchůdkyně stěžovatelky, společnosti FVE 9, nebyla dána.

[77] Prvním důvodem, který má svědčit pro přítomnost dobré víry společnosti FVE 9, je tvrzení, že nepodepsala protokol ze dne 25. 11. 2010, ale podepsal ho pan F., zaměstnanec společnosti FVK GLOBAL a.s. Podpis pana F. ovšem nevylučuje závěr krajského soudu o nedostatku dobré víry společnosti FVE 9, jelikož, jak soud ověřil ze správního spisu stavebního úřadu, společnost FVE 9 zmocnila pana F. k zastupování při místním šetření a jednání o povolení zkušebního provozu – FVE Stálky – lokalita B, určeného na den 25. 11. 2010. Pan F. tedy při místním šetření a podpisu uvedeného protokolu vystupoval jako zmocněnec společnosti FVE 9, bez ohledu na to, zda byl či nebyl zaměstnancem zhotovitele. Společnost FVE 9 tedy protokol ze dne 25. 11. 2010 podepsala bez jakýchkoli námitek prostřednictvím svého zástupce, pana F. (k tomu viz bod [56] tohoto rozsudku).

[78] I druhý důvod popírající dobrou víru u stěžovatelky je správný. Je evidentní, že si byla vědoma existence tří verzí revizní zprávy, které se v průběhu licenčního i stavebních řízení různě objevovaly, a nadto i onen zásadní rozpor mezi revizní zprávou ze dne 23. 11. 2010 a protokolem ze dne 25. 11. 2010 její dobrou víru jednoznačně popírá (k tomu viz předchozí části odůvodnění). Podstatné tedy je, že se kasační soud zcela shoduje se soudem krajským v závěru o nedostatku dobré víry.

[79] V doplnění kasační stížnosti ze dne 5. 8. 2016 stěžovatelka k otázce dobré víry odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 As 153/2015. Situace v posuzované věci je však odlišná a citovaný rozsudek nelze nyní aplikovat. Zásadní rozdíl spočívá zejména v tom, že zástupce stěžovatelky byl přítomen místnímu šetření a bez námitek podepsal protokol ze dne 25. 11. 2010, který zásadním způsobem zpochybnil revizní zprávu ze dne 23. 11. 2010. Dobrá víra je tudíž vyloučena, a proto citovaný rozsudek nelze použít.

III.CH Námitka nesprávného právního posouzení soudem

[80] V poslední námitce stěžovatelka namítala, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudku sp. zn. 9 As 19/2015, a žalobní body neposuzoval vzhledem k procesní situaci, která v řízení před

soudem nastala. Kasační soud si však není vědom, že by takový závazný právní názor ve zrušujícím rozsudku uvedl. V uvedeném rozsudku citoval z rozhodnutí 1. senátu ze dne 22. 7. 2015, č. j. 1 As 126/2015 – 63 a ztotožnil se s jeho závěry: „*…zánikem této licence nedošlo k zániku rozhodnutí, kterým byla tato licence udělena. Předmět soudního řízení správního tak zůstává nezměněn; i nadále jím je přezkum rozhodnutí žalovaného o udělení licence. Je otázkou, do jaké míry bude žalobce za podmínek § 66 odst. 2 s. ř. s. shledávat i nadále závažný veřejný zájem, jestliže v důsledku zániku licence samotné rozhodnutí žalovaného již nemůže vyvolat právní účinky. Nicméně posouzení, zda pro podání žaloby je dán závažný veřejný zájem, přenechává právní úprava žalobci – nejvyššímu státnímu zástupci - a správní soud jeho úsudek přezkoumávat nemůže (srov. Jemelka, L., Podhrázký, M., Vetešník, P., Zavřelová, J., Bohadlo, D., Šuránek, P.: Soudní řád správní. Komentář. 1. vydání. Praha: C.H.Beck, 2013, str. 524).*“

[81] Dle § 66 odst. 2 s. ř. s. je oprávněn podat žalobu ve správním soudnictví nejvyšší státní zástupce, pokud k tomu shledá závažný veřejný zájem. Ustanovení § 66 odst. 2 s. ř. s. představuje „procesní vstupenku“ do řízení pro nejvyššího státního zástupce za situace, kdy jiné osoby nechtějí, nemohou nebo už nemohou takové řízení vyvolat (srov. bod [21] usnesení rozšířeného senátu ze dne 24. 6. 2015, č. j. 2 As 103/2015 - 128, publ. pod č. 3254/2015 Sb. NSS). Úvaha nejvyššího státního zástupce o naplnění závažného veřejného zájmu nepodléhá soudnímu přezkumu ani z pohledu přípustnosti žaloby ani z pohledu důvodnosti žaloby, jde o výhradní posouzení nejvyššího státního zástupce. Již samotná skutečnost, že žalobce (nejvyšší státní zástupce) v projednávané věci shledal závažný veřejný zájem a tuto skutečnost zdůvodnil v žalobě, je za předpokladu splnění ostatních náležitostí pro podání žaloby dostačující pro to, aby se soud se žalobou věcně vypořádal.

[82] Jak již soud konstatoval ve svém předchozím rozsudku, úvaha, zda v konkrétní věci existuje závažný veřejný zájem k podání žaloby ve smyslu § 66 odst. 2 s. ř. s., je vyhrazena nejvyššímu státnímu zástupci a nepodléhá přezkumu správními soudy (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 27/2006 – 70, publ. pod č. 1455/2008 Sb. NSS). Není tedy správné tvrzení stěžovatelky, že kasační soud vyslovil, že materiální vyprázdnění napadených rozhodnutí o licenci nutně relativizuje závažný veřejný zájem na věcném projednání věci, případném zrušení napadených rozhodnutí a s tím související aktivní žalobní legitimaci nejvyššího státního zástupce. Vzhledem k uvedenému se krajský soud nemohl dopustit vytýkaného pochybení. Kasační námitka je tedy nedůvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[83] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[84] O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci a žalovanému pak žádné náklady nad rámec jejich úřední činnosti nevznikly.

[85] Vzhledem k tomu, že soud rozhodl o věci samé bezprostředně poté, kdy provedl nezbytné procesní úkony, nerozhodoval již samostatně o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, když rozhodnutí o něm by navíc vyžadovalo rozsáhlejší dokazování, které by zřejmě nebylo skončeno dříve, než došlo k rozhodnutí ve věci samé. Výrokem III. proto soud rozhodl o vrácení zaplaceného soudního poplatku za návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. srpna 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu